Temps Ordinari - Sisè diumenge

Per Administrador el dg., 12/02/2012 - 09:00

Lv 13,1-2.45-46
1 Co 10,31-11,1
Mc 1,40-45

Germans : Si heu estat atents a la primera lectura del Levític, segurament us haurà sorprès la duresa i rigor en allò que la Llei antiga prescrivia sobre els leprosos. La lepra (que avui es considera una malaltia en principi curable) era considerada en el món antic un mal terrible, ja que desfigurava i consumia els cossos dels qui la patien fins a donar-los un aspecte i uns dolors insuportables. A més, l'experiència havia ensenyat que el mal es contagiava per convivència i contacte, i això, juntament amb la creença religiosa - o,més aviat, supersticiosa - que un mal així només podia ser un càstig de Déu, havia provocat que s'establissin unes lleis duríssimes de segregació i d'exclusió social dels desgraciats afectats per la malaltia: havien de viure fora dels poblats, no podien ni acostar-se als camins comuns i vivien només del menjar que la gent els deixava en llocs apartats. La por havia provocat la dura exclusió que es reflecteix en aquesta primera lectura d'avui.L'evangeli, en canvi, ens presenta un episodi dels molts que s'esdevingueren entre Jesús i els leprosos, i en ell hi podem veure la contraposició, gairebé l'antítesi, entre la llei antiga i lapràctica de Jesús. Jesús no té por dels leprosos, i els leprosos no semblen tenir por d'acostar-se a ell. Al contrari, Jesús, mogut per la compassió -com remarca el text - els acollia, els escoltava i, fins i tot, com en el cas que avui hem llegit, els tocava amb la ma i els guaria. Aquest passatge ens hauria de fer veure la novetat de Jesús, la radical superació de la Llei antiga que la seva presència significa. Jesús ve com a presència de Déu que vol salvar, acollir, guarir, sense excloure, en principi, ningú. Ningú no queda exclòs de la seva acció salvadora i guaridora. Jesús es la presència del Déu que té compassió de tots i que no vol excloure ni condemnar ningú. Si té alguna preferència, serà precisament per als més desemparats i desgraciats com ho mostren tants episodis dels evangelis. Per això, en la segona lectura que hem escoltat, Sant Pau, tot professant-se seguidor i imitador del Crist, dirà als el cristians de Corint que han d'adaptar-se a tots i acollir tots, sense excloure ningú, "no buscant allò que a mi em convé, sinó allò que convé als altres". Aquesta podria ser la lliçó central dels textos d'avui.Encara que no ho sembli, en el nostre món la por segueix provocant moltes exclusions que s'assemblen prou a l'antiga exclusió socio-religiosa dels leprosos. També en el nostre món, i potser més particularment en aquest temps de crisi econòmica, vigeixen de fet moltesexclusions i marginacions. Gairebé sense que ens en vulguem adonar, i com a conseqüència del que els manaires decideixen per preservar els interessos dels poderosos, van quedant al marge de la societat grups de persones a les que se'ls nega d'una forma u altra la possibilitat d'una vida digna. Hi ha els incomptables parats que vagaregen pels carrers o s'amaguen avergonyits a casa seva: hi ha els qui es troben amb la família sense sostre perquè no poden pagar la hipoteca que subscrigueren sense entendre la lletra petita; hi ha els immigrants que es van veure forçats avenir amb l'esperança de poder subsistir i que ara tothom rebutja; hi ha els vells i malalts que les institucions diuen que no poden ja acollir mentre segueixen malversant en cosesd'ostentació; hi ha les dones soles abandonades pels qui abusaren d'elles... Tota aquesta mena de gent podríem dir que són com els leprosos exclosos de la nostra societat, encara que en formes externament no tan escandaloses com les d'aquells temps antics, però amb unes conseqüències de patiments físics i morals que poden ser prou comparables.Sortosament el bon sentit cristià i humà de molts està fent que molts dels patiment d'aquesta gent siguin almenys alleujats. Arreu les nostres CARITAS i altres moltes institucions desolidaritat fan en aquest sentit una labor admirable amb l'ajuda de molta gent, sovint anònima. El que voldria remarcar-vos avui, a propòsit del textos que hem llegit, és que l'exemple de Jesús i de l'Apòstol Pau ens diuen ben clarament que no hem de permetre mai que la por o l'amenaça als nostres interessos ens portin a marginar o excloure ningú dels bens socials als que tots tenim dret, o de l'atenció i acollida que mereixen com a persones. Més encara: si be la majoria de nosaltres ens trobarem que no podem fer pràcticament res per a solucionar d'arrel la gran crisipresent, sí que podem fer, potser més del que ens pensem, per ajudar persones concretes que en pateixen les conseqüències. I segurament el primer que hauríem de fer és el que fa Jesús amb el leprós, que és compadir-se, acostar-s'hi i tocar-lo. Segurament, massa sovint, el que fem amb el mal dels altres es, com deia l'Escriptura, "girar la cara", no voler-lo veure, no enfrontar-nos-hi, ignorar-lo culpablement... L'esperit cristià demana el contrari: acostar-nos al que ha perdut la feina o la casa, al immigrant, al qui viu sol i abandonat, al qui ha vist retallada la seva pensió o els seus mitjans de subsistència. Almenys així li podrem donar suport moral, i segurament també podrem compartir alguna ajuda material. Sense deixar d'expressar ben clarament que no volem que les forces anònimes dels financers i polítics tractin com a leprosos exclosos la gent, que sovint no ha tingut cap culpa en el desgavell general. La lliçó que hauríem d'aprendre dels textos que hem llegit hauria de ser que la por mai no ens hauria de portar a l'exclusió i marginació dels que podrien ser una amenaça d'uns pocs, sinó, al contrari, que l'única forma de conducta humana i cristiana és la de l'acolliment i la solidaritat, especialment amb els més necessitats.

ETIQUETES
LEPRÓS EXCLUSIÓ COMPASSIÓ CRISI